

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy antidumpingowe przyjęte przez Komisję Europejską w postępowaniu na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ są bezskuteczne, ponieważ Komisja przyjęła je na podstawie normalnej wartości ustalonej w oparciu „o inną uzasadnioną metodę” (tutaj: na podstawie na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny) bez dokładniejszych ustaleń dotyczących normalnej wartości, po czym w kraju analogicznym, jaki Komisja najpierw wzięła pod uwagę jako taki, bezskutecznie zwróciła się do dwóch przedsiębiorstw — przy czym jedno nie udzieliło żadnej odpowiedzi, a drugie wykazało gotowość do współpracy, jednakże nie odpowiedziało na wysłany w związku z tym kwestionariusz — a uczestnicy postępowania wskazali Komisji inny ewentualny kraj analogiczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-341/10)

(2010/C 260/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Enegren i Ł. Habiak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— o stwierdzenie, że w związku z nieprawidłowym i niepełnym wdrożeniem art. 3 ust. 1 lit. d) — h) i art. 9 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne⁽¹⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 16 tej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotowym zakresem stosowania dyrektywy 2000/43/WE objętych jest szereg obszarów, wymienionych w art. 3 ust. 1

dyrektywy. Na mocy art. 16 dyrektywy na państwach członkowskich ciąży obowiązek przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy we wszystkich tych obszarach (lub zapewnienia, że przepisy takie zostaną przyjęte przez partnerów społecznych) oraz powiadomienia o tym Komisji Europejskiej. Zdaniem Komisji Rzeczpospolita Polska dotychczas wywiązała się z tego obowiązku jedynie częściowo. W niniejszej skardze Komisja zarzuca Polsce nieprawidłowe i niepełne wdrożenie dyrektywy w zakresie wstępowania do organizacji pracowników lub pracodawców lub jakiejkolwiek organizacji, której członkowie wykonują określony zawód i działania w takich organizacjach, łącznie z korzyściami jakie dają takie organizacje, ochrony społecznej, łącznie z zabezpieczeniem społecznym i opieką zdrowotną, świadczeń społecznych, edukacji, a także dostępu do dóbr i usług oraz dostarczania dóbr i usług publicznie dostępnych, włącznie z zakwaterowaniem (art. 3 ust. 1 lit. d)–h) dyrektywy). Komisja odrzuca twierdzenia władz polskich, jakoby wdrożenie dyrektywy w tych obszarach zapewniały przepisy Konstytucji RP, ustaw oraz umów międzynarodowych, wskazanych w trakcie postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.

Komisja Europejska zarzuca ponadto Polsce, że w sposób nieprawidłowy i niepełny wdrożyła do prawa krajowego art. 9 dyrektywy 2000/43/WE. Przepis ten, mówiący o środkach niezbędnych do ochrony osób przed wszelkiego rodzaju negatywnym traktowaniem lub skutkami w reakcji na skargę lub wystąpienie z powództwem do sądu z zamiarem doprowadzenia do przestrzegania zasady równego traktowania, dotyczy wszystkich osób i wszystkich sytuacji objętych zakresem stosowania dyrektywy. Tymczasem przepisy dotychczas przekazane przez władze polskie zdaniem Komisji świadczą o istnieniu tego rodzaju środków jedynie w odniesieniu do pracowników oraz stosunku pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 19 lipca 2010 r. — Duomo Gpa Srl przeciwko Comune di Baranzate

(Sprawa C-357/10)

(2010/C 260/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia